

РЕШЕНИЕ

№ 7827

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13275** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 84, ал. 1, чл. 85 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 106 – ОК / 05.12.2025 г. на интервюиращ орган в структурата на РПЦ – С. на ДАБ при МС, с което последваща молба на молителя не е допусната.

В жалбата е посочено, че оспорваното решение е незаконосъобразно като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и материалния закон. Твърди, че административният орган категорично е излязъл от пределите на проверката, очертани в чл. 76а във връзка чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, пренебрегнати са указанията на Съда на ЕС по тълкуването и прилагането на Директива 2013/32/ЕС. Излага доводи, че административният орган е трябвало да съобрази, че към последващата молба са приложени документи и данни, представяни за първи път пред ДАБ, в подкрепа на твърдението, че М. А. М. не може да осъществи безопасно връщане в С. дори след падането на режима на Б. А. през м. декември 2024 година. Изтъква се, че в последващата молба за изложени нови обстоятелства, които се отнася до новите рискове, причинени от промяната в политическата обстановка в С.. Подчертава се, че решение не е съобразено с актуалната информация за страната му по произход и опасностите, които го очакват там, особено относно завръщането му в област Д.-ез-Зор, както и с актуалната позиция на ВКБООН, формирана след падането на режима на Б. А. през м. декември 2024 година. Претендира се отмяна на решението.

Ответната страна - интервюиращ орган в структурата на Регистрационно-приемателен център

(РПЦ) С. на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли същата като неоснователна да се отхвърли. Твърди, че в решението са обсъдени в детайли всички документи представени с последващата молба.

Административен съд София-град, след като обсъди приетите доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила с рег. № 16085 от 18.11.2025 г. като лице, което търси международна закрила и желае да му бъде предоставен статут на бежанец / хуманитарен статут в Република Б..

Посочената по-горе молба е последваща по смисъла на § 1, точка 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Съгласно тази разпоредба, последваща е молбата за предоставяне на международна закрила в Република Б., която чужденецът подава, след като има прекратена или отнета международна закрила или производството за предоставяне на международна закрила в Република Б. е приключило с влязло в сила решение за отхвърляне на молбата.

В преходно административно производство с Решение № 12083/20.11.2024 г., на Председателя на ДАБ при МС е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на молителя. Издаденият административен акт е обжалван пред Административен съд – София град, който се произнася с Решение № 5742 от 19.02.2025 г., постановено по адм. дело № 12734/2024 г., с което се отхвърля жалбата. С Решение № 6484/ 16.06.2025 г. по адм. дело № 4322/2025 г. оставя в сила Решение № 5742 от 19.02.2025 г., по адм. дело № 12734/2024 г. на АССГ.

С последващата молба чужденецът поиска да му бъде предоставена международна закрила в Република Б., като се позовал на нови обстоятелства свързани с бежанската му история и основателни опасения от преследване и предвид обстановката в С..

В молбата чужденецът посочва, че желае да му бъде предоставена международна закрила в Република Б.. Моли на основание чл. 8 от ЗУБ да му се предостави статут на бежанец, а в условията на евентуалност, в случай че не му бъде предоставен статут на бежанец да му се предостави хуманитарен статут на основание чл. 9 от ЗУБ. Моли с него да бъде проведено интервю съобразно чл. 63а от ЗУБ, на което да изложи подробно обстоятелствата свързани с бежанската му история и причините, поради които не може да се завърне в държавата си по произход.

Към подадената от чужденеца последваща молба е представено копие на арабски език, преведено на български език на Уведомление с посочен № 28 от 15.07.2025 г. за явяване в командването на силите за самоотбрана за присъединяване към службата за самоотбрана в А., Демократично самоуправление, Изпълнителен съвет, Главно командване на силите за самоотбрана, Отдел за самоотбрана в района на А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 106 – ОК от 05.12.2025 г. органът е формирал извод, че молителят не се позовава на никакви нови обстоятелства, които да са от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, каквото е изискването на чл. 13, ал. 2 от ЗУБ. На следващо място е приел, че във връзка с представеното от чужденеца като доказателство към настоящата последваща молба Уведомление с посочен № 28 от 15.07.2025 г. за явяване в командването на силите за самоотбрана за присъединяване към службата за самоотбрана в А. /Повиквателна за военна служба в кюрдските милиции от 2025 година/ следва да се посочи, че при преглед на представеното копие се констатира, че не може да се установи, както достоверността му, така и институцията, която го е издала. Единствено въз основа на изписването на „Главно командване на силите за самоотбрана, Отдел за самоотбрана в района на А." не може да се направи обосновано и мотивирано заключение, че издаването на

призовката е свързано конкретно с кюрдските сили в С.. С оглед на поставеното лого на Демократичните сили, по никакъв начин не може да се удостовери верността на представеното копие, както и неговата автентичност. Също така от представеното фотокопие на документа, който е написан на арабски език се констатира, че поставения върху него щемпел (печат) и подпис, които следва да удостоверят неговата достоверност и автентичност не се четат. Този документ е приложен към последващата молба като копие на арабски език, но не е представен оригинал, който да сочи по ясен и недвусмислен начин за неговата истинност, поради което не следва да бъде кредитиран, като достоверен.

За пълнота е изложил още, че по време на проведеното на 30.10.2024 г. интервю в ДАБ при МС по подадената първа молба за международна закрила от сирийския гражданин, на стр. 5 и стр. 6 от Протокол с рег. № 16085 лицето е посочило, че преди да напусне държавата си по произход е живял в [населено място] обл. Д. А. и населеното място се контролира от кюрдските сили от 4-5 (четири-пет) години. Изрично заявява следното: „Не съм получавал призовки или повиквателни. Не съм търсен за служба от никого.“ Тоест, сирийският гражданин не е заявил за каквито и да било неблагоприятни последици спрямо него от страна на кюрдските сили, които контролират района и конкретно селото, в което е пребивавал.

В мотивите на оспорения акт е посочено, че в подадената от М. А. М. последваща молба не се откриват нови факти и обстоятелства, от значение за предоставяне на статут по ЗУБ - касаещи държавата му по произход, данни за застрашаване на неговия живот или на свободата му, на основание раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена група, или излагане на опасност от изтезание или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Срещу така постановеното решение е подадена жалба за осъществяване на съдебен контрол от страна на Административен съд София – град.

В хода на съдебното производство е приета справка относно актуалната обществено – политическа обстановка в С. към дата 11.02.2026 г. Видно от нея не се установява в С. да е налице вътрешен конфликт. От справката става ясно, че в С. се завръщат огромен брой лица.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване административен акт в предвидения 7 - дневен преклузивен срок, съгласно чл. 84, ал. 2 от ЗУБ (жалбата е подадена на 11.12.2025г., а решението е връчено на 10.12.2025 г.), от лице с правен интерес от оспорването – адресат на обжалваното решение, с което се засягат негови лични права.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ, в установената писмена форма, при липсата на допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето молител, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК, съответно – за отмяна по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Молбата за международна закрила, с която е образувано настоящото административното производство, се явява последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Производството пред административния орган е образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, който регламентира процедурата по предварително разглеждане на подадената последваща молба за международна закрила. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане

на международна закрила, в чл. 33 посочва случаите, в които този вид молби се приемат за недопустими. Съгласно чл. 33, параграф 2, б. „г“, държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила е недопустима, ако е последваща такава и когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали той отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95/ЕС. Съответстваща разпоредба на чл. 33, параграф 2, б. „г“ от Директивата в българското законодателство е тази по чл. 76а от ЗУБ. Съгласно този член от ЗУБ, преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците.

От друга страна, разпоредбата на чл. 76б от ЗУБ не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от ЗУБ, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Тези обстоятелства обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата.

Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ интервюиращият орган взема решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от закона, тези писмени доказателства трябва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателя са дадени указания относно реда за подаване на молбата за международна закрила. Следователно, изпълнено е изискването на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ. Спазена е и гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно последната посочена норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те се информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11.

Съгласно чл. 13, ал. 2 ЗУБ „подадена последваща молба за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III“.

От тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Не се въвеждат изисквания по отношение на представените от чужденеца доказателства, но именно те следва да удостоверят, че обстоятелствата са нови, или по друг начин казано, новите обстоятелства трябва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по делото липсват. Въпреки това трябва да се отбележи, че

доказателствената сила и относимост на представени доказателства относно исканото предоставяне на международна закрила е въпрос на анализа по същество в производството по предоставяне на международна закрила, а не в такова като процесното, в което се изследват критериите за допустимост на последващата молба.

В случая не се установява каквато и да е било промяна в личното положение на молителя, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същият да е бил подложен на смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота му или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на С., вкл. и за дейност, извършена от самия чужденец, и които да са от съществено значение при извършване на преценка налице ли е промяна в личното положение на жалбоподателя. В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителя преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същия са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост.

Предвид това на анализ подлежи ситуацията в държавата по произход на жалбоподателя, а именно – С..

Видно от оспореното решение в страната по произход С. не се наблюдава съществена промяна в обществено-политическия живот в страната след свалянето на режима на Б. А., която да оказва негативно въздействие върху гражданите. Тенденциите за общото положение в С. са по-скоро положителни.

В действителност, преди датата на издаване на акта, а и към настоящия момент, са налице данни за промяна в обстановката в С., но молителят не заявява нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 142, ал. 2 от АПК конкретно за него като личност представляват реална опасност, вкл. и предвид държавата му на произход, така че да обосноват допускане на последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Липсата на стабилност и яснота какво ще се случи в следващия ден е напълно естествена последица от осъществилите се събития, която би предизвикала безпокойство у молителя, но в случая е невъзможно да се установи как настъпването ѝ пряко ще рефлектира върху неговата правна сфера. Не са представени и доказателства, че завръщането му ще застраши пряко неговите права като живот и свобода. Не са представени и доказателства, че при завръщането си в С. ще бъде изложен на риск от тежки посегателства.

Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети, като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията за убежището на Европейския съюз (АУЕС), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплаха за живота и здравето на цивилното население.

Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна

закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Понастоящем с член 40 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета, Директива 2004/83/ЕО е отменена, но текстът на член 15 от последната е преповторен в текста на член 15 от Директива 2011/95/ЕС, поради което и тълкуването, дадено с Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/2007 г. на Съда на Европейския съюз, е запазило своето значение.

От приетите по делото доказателства не се установява, че към настоящия момент на цялата територия на С. конфликтът достига до ниво, пораждащо сериозни и потвърдени основания да се смята, че търсещият закрила, върнат в С., в конкретен регион, поради самия факт на присъствието си на територията се излага на реална опасност да претърпи тежки заплахи срещу живота или личността си. Административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ въз основа на информацията за държавата на произход на търсещия закрила, съдържаща се в общоизвестни надеждни източници. Установено е, че в момента не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. Въпреки че в някои части на страната положението е несигурно, не трябва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Сблъсъците в определени части на страната са спорадични и като такива не могат да се оценят като въоръжен конфликт. В конкретния случай не се установява спрямо М. А. М. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В страната са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка "Х. Т. ал Ш." за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес.

От информацията в представената справка № МД-02-47/11.02.2026г. изготвена от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към МС не се установява, че в С. е налице вътрешен конфликт. Действително има отделни случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на държавата. От справката става ясно, че в С. се завръщат огромен брой лица. Така видно от бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 12 декември. 2025 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември 2024 г. насам достига 1 275 882 души. Завръщането на вътрешно разселените лица също продължава, като общият брой на завърналите се вътрешно разселени лица достига 1 955 090 души, 1 073 353 от които са напуснали места за настаняване на вътрешно разселени лица, главно в С. и Североизточна С..

В справката е допълнено, че за първи път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600 000 барела петрол са напуснали пристанището Т. на 1 септември 2025 г. На 25

август 2025 г. Министерството на финансите на САЩ официално вади С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 5 септември 2025 г., в присъствието на президента А. ал Ш., е създаден Сирийски фонд за развитие. Фондът, финансиран главно от дарения от частния сектор и сирийски граждани в С. и в чужбина, е предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места. Само един час след началото даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара, а министърът на извънредните ситуации, Р. ал С., заявява, че фондът ще се съсредоточи върху регионите, най-засегнати от конфликта, по-специално И., А., Д. ал Зор, Х. и Провинция Д..

Предоставянето на парична помощ за завърналите се сирийски бежанци продължава, като 36 350 домакинства (116 675 души) са получили субсидии за завръщане, които да им позволят да покрият непосредствените си потребности. Възстановяването на повредени по време на конфликта къщи с цел осигуряване на завърналите се лица и на приемащите общности безопасно и достойно жилище, напредва в различни провинции, включително Д., където са възстановени 109 повредени къщи, Д. ал Зор (възстановени 163 къщи), К. М. в Л. (възстановени 100 къщи) и А. (възстановени 300 къщи). В Провинция Д. възстановяването на 665 частично повредени къщи на седем места е почти завършено, докато работата по 96 жилищни единици в колективния приют "Х." е достигнала 75% завършеност.

Основните причини за завръщане на сирийците остават непроменени с течение на Времето, като най-често посочваните са политическите развития, подобрената сигурност и събирането на семействата. Други причини включват носталгия, трудност при достъпа до жилище, възстановяване на собствеността, ограничена хуманитарна, помощ и необходимост от работа. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. С., като А., И., Д. и Х. са сред най-честите дестинации.

В изявление от 17 ноември 2025 г. М. валутен фонд (М.) обявява интензивния си ангажимент за възстановяване на сирийската икономика. Служители на М. вече са посещавали Д., но не са предложили пряка финансова помощ. Според изявлението, средата за потребление и инвестиции се подобрява при новото правителство и страната постепенно се интегрира обратно в регионалната и световната икономика, тъй като международните санкции са отменени, а повече от милион бежанци вече са се завърнали в С..

Ръководителят на Службата за статистика и планиране в Изпълнителния съвет на региона Д. ал Зор потвърждава ангажимента на Съвета за изпълнение на всички проекти, очертани във - фискалния бюджет за 2025 г. Бюджетът има основна цел да подобри качеството на живот на жителите на Д. ал Зор чрез предоставяне на основни услуги, укрепване на общественото здраве и подкрепа на икономическото развитие.

Следователно от посочената справка – не могат да се споделят общите твърдения за влошено като цяло положение след промените в С., а точно обратното. Представените от лицето доказателства са в подкрепа на изразеното още при първото разглеждане на молбата му за закрила –желание за постигане на икономическа стабилност.

Няма никакви данни, че лицето, ако се завърне в С., конкретно в Д. ал Зор ще пострада. Точно обратното от справка е видно, че има значително завръщане на сирийци в С., прави се опит за нормализиране на обстановката. Изложените от пълномощника на лицето данни – са общи и по никакъв начин не могат да бъдат съотнесени към изложените преди това факти в бежанската история. Няма данни за репресии от страна на властите към лица, потърсили убежище, както се твърди по същество.

От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение

на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последствия на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там.

Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в С., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налагат извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Наред с това следва да бъде посочено, че М. А. М. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствената заплаха за живота и сигурността му в С.. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липса на основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Съвкупната преценка на изложените дотук факти и обстоятелства налага извод за законосъобразност на обжалваното решение, като същото отговаря на условията за редовно действие на административен акт, което предполага отхвърляне на жалбата против него.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. М., гражданин на С., [дата на раждане] , с ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 106 – ОК / 05.12.2025 г. на интервюиращ орган в структурата на РПЦ – С. на ДАБ при МС, с което последваща молба на молителя не е допусната.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.